

ODE TIL DE GRØNNE GRAVE

Velkommen igen, Vorherres Vaar.
 Nu grønnes de Dødes Grave.
 Og Eirken løser sit lyse Haar
 i Sorgens hellige Have.
 Velkommen igen, du varme Sol!
 I Lys fra dit gyldne Hjærte
 skal Vintergrønt og Vaarviol
 forglemme hver Kval og Smærte.

Den Levende vandrer i Vaarens Lys.
 Men alle de Døde sove.
 Os møder endnu et isnende Gys
 fra Kuldens knirkende Skove.
 Men strækker vi glad vore Hænder ud
 at vække de kolde Skygger,
 gaar Døden frem som smykket Brud,
 hvor Stær og Solsort bygger.

Hver Vaar skal de Døde vaagne igen
 og stige med Smil af Mulde.
 De hvisker, de hvisker: Velkommen, Ven!
 Og frygt ej Gravenes Kulde.
 Din egen Mund skal stivne engang
 og Ler skal den langsomt fylde.
 Men Aar efter Aar skal Sol og Sang
 det smuldrende Støv forgylde.

Vi lever endnu. Og vi veed, det er Vaar.
 Blaa Draaber hører vi falde.
 En Jomfrufod, som i Gruset gaar,
 til Livet kan atter os kalde.
 Slumred vi end fra Aar til Aar
 i Kamre af sorte Fjæle:
 den jordgraa Dug fra vort Bryst vi flaar.
 O Foraar, tag vore Sjæle.

Vi værnede Vaar, om dit Blad og din Elomst
 med trofast foldede Hænder.
 Vissen den er ved vor Atterkomst;
 men Kalken og Bladene brænder.
 Den folder sig ud i den fagre Luft.
 Den folder sig ud som en Stjerne.
 Og bølger end Døden i Blomstens Duft,
 vi bærer den dog fuldgærne.

Og er vi end Aske og dryssende Støv,
 o Vaar i de Dødes Have,
 vi bar dog en Blomst til dit nye Løv,
 saa agt da vel paa vor Gave.
 Opstandne vi knæler for Vaarens Gud,
 der spreder sin Sol iblinde.
 Se, Sørgepilen har grønne Skud.
 De Dødes Foraar er inde.

Hans Hartvig Seedorff Pedersen.

Fig. 97. »Skipperkirkegården«, Marstal Gamle Kirkegård.
 Foto: Gunnar Hammerich, 1928.